

ikke bløt af den nye § 4, men ogsaa af den gamle § 4, saaledes som den er foreslaaet af den høitærede Justitsminister og forstærket af Udvalget, og jeg bliver nødt til at stemme imod disse Paragrafer. Blibe de desuagtet Vedtagne, ja saa ser jeg ikke rettere, end at jeg maa være nødt til at stemme imod hele Loven.

Spøisen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Spøisen: Dersom jeg kunde give den ærede Landsthingsmand der nu satte sig, Ret i, at Lovforslaget tilsigter eller i alt Fald vil medføre en Indskrænkning i den personlige Frihed, saa kunde jeg virkelig være fristet til at fraraade det høie Thing Vedtagelsen af den ny § 4, som er foreslaaet; thi, kan jeg gjerne sige — den personlige Frihed er en af mine Hæjpheste. Men jeg skulde feile meget, om ikke Forholdet, navnlig ude paa Vandet i Virkeligheden er dette, at hvor elstværdisge man end kan finde Hundene at være, er det dog saaledes, at Hundene blandt andre Egenstaber ogsaa have den, at de — saaledes er det efter mit Kjendskab til dem — have en særlig Lyst til at give sig i Kast med pjaltede og mindre velklædte Personer. Og da det nu ikke er ualmindelig, at fattige Børn ere de mindst velklædte, saa har jeg ikke blot hørt, men ogsaa set tidt og mange Gange til hvilken Fortræd disse Hunde netop have været for fattige Børn, som vilde ind i en Gaard for at bede om en Bid Brød, fordi saadan en Hund hærrede Veien for dem. Jeg vilde for mit Vedkommende sige, at jeg sætter lige saa stor Pris paa den personlige Frihed for fattige Børn, som paa den personlige Frihed for dem, der holde Hunde til at stræmme disse fra sin Gaard, og jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning, hvor Talen er om Gmaafolk. Jeg veed, at jeg ikke skal give mig af med Bibelfortolkning. Men jeg vil dog sige, at det vel hedder: Man maa ikke tage Brødet fra Børnene og give det til Hundene, uden at man dog kan have Noget imod, at tage Brødet fra Hundene og give det til Børnene.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg tror ogsaa, at det i en Sag som denne ikke er paa sin Plads at tale om den personlige Frihed; thi vi maa huske paa, at Menneskeflægten kan deles i 2 Klasser nemlig dem, der holde Hunde, og de Andre,

der ikke holde Hunde. Man kan naturligvis ikke kræve personlig Frihed for den ene Part og se bort fra den for den anden. Hvad der kan være behageligt for den ene, kan være ligesaa ubehageligt for den Anden, og hvad den ene betragter som et Udtryk for den personlige Frihed, kan en Anden betragte som en Gene, som en meget ubehagelig Indskrænkning af den personlige Frihed, for sit Vedkommende. Jeg tror derfor, at det Foreliggende er et Spørgsmaal, som ikke kan afgjøres efter et saadant Princip, i det Mindste naar man stiller et saadant Princip op, og forklarer den personlige Frihed saaledes, at Enhver kan gjøre, hvad han har Lyst til, selv om det generer Andre. Dette Princip for den personlige Frihed lader jeg ikke gennemføre. Nu vil jeg bestemt hævde, at for Kjøbenhavns Vedkommende i det Mindste og vist ogsaa for Kjøbstædernes Vedkommende stiller Sagen sig saaledes, at det i Virkeligheden kun er et stort Mindretal af Befolkningen, som holder Hunde. Naar man vilde anstille en Tælling over Kjøbenhavns Beboere, vil man se, at der kommer næppe en Hund paa 10, 20 Mennesker; det overveiende Flertal af Beboere ere ikke Hundeiere eller Hundeholdere, og skal man der veie Hensynet mod hverandre, er det aabenbart, at der bliver her i Kjøbenhavn — og det Samme gjælder for Kjøbstæderne — flere Mennesker, der generes af andre Folks Hunde, end Antallet er af dem, som maa paalægge sig selv en Begrænsning, en Indskrænkning eller Udgift — hvad De vil — i Retning af Hundehold. Jeg anser ikke Hundeafgiften i Kjøbenhavn væsentlig som en Skat i den almindelige Betydning af Ordet. Thi jeg tror ikke, at Hensigten dermed egentlig er at skaffe en Indtægt, og det er egentlig heller ikke Hensigten med nærværende Lovforslag. Hensigten dermed er at lægge et Baand paa den tiltagende Lyst til at holde Hunde, navnlig store Hunde, og derved genere og tilvælske andre Mennesker. Derfor fornøjer det mig for saa vidt at høre, at der egentlig ikke har reist sig nogen Stemme imod Bestemmelserne for saa vidt angaar Kjøbenhavn og Kjøbstæder. Naar vi nu komme til Vandet, er det det, der nærmest har optaget Opmærksomheden under denne Diskussion. Jeg vil først bemærke, hvad jeg allerede sagde under første Behandling, at naar jeg ikke i Regjeringens oprindelige Forslag har medtaget Noget om Indførelsen af en Hundeafgift paa Vandet, saa er det navnlig fordi, hvad der i Dag er blevet gjort opmærksom paa, Sagens tidligere Historie væsentlig maatte affrække derfra, fordi jeg troede, at det var Noget,